

The background of the cover is a detailed illustration of a forest with a railway track. The trees and foliage are rendered in shades of purple, magenta, and orange, suggesting a sunset or sunrise. A woman with dark curly hair, wearing an orange shirt and grey jeans, is walking away from the viewer on the left side of the track. A man with a beard, wearing a dark blue t-shirt and brown trousers, is walking away from the viewer on the right side of the track. The railway track runs straight into the distance, flanked by a low stone wall on the left and a path on the right. The overall mood is contemplative and artistic.

MARTA BELLVEHÍ

A partir d'ara

MARTA BELLVEHÍ

A partir d'ara

Fanbooks

© del text i de les il·lustracions, Marta Bellvehí, 2024
© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., Fanbooks, 2024
Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona
www.fanbooks.cat
fanbooks@grup62.com

Primera edició: febrer del 2024
ISBN: 978-84-19150-99-8
Dipòsit legal: B. 920-2024
Imprès a Catalunya

Amb el suport de l'Ajuntament de Girona

El paper d'aquest llibre prové de boscos gestionats de manera sostenible i de fonts controlades.

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor.

La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries.

En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement.

A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

Dia 4 abans del viatge

Pujo l'últim tram d'escalas mentre la part més discreta del meu cervell dona l'ordre de submergir la mà dins la bossa i pescar les claus de casa. Mentrestant, un grapat de neurones poden dedicar-se a imaginar l'interior de la nevera i anotar en un pòstit mental el que cal comprar al súper.

Durant uns segons crec que m'he oblidat de respirar. Deixo anar l'aire segrestat als pulmons i sento un dolor al pit, com si jo fos un tub de pasta de dents i algú em pressionés per acabar-me d'aprofitar.

Els passos rutinaris que faig per inèrcia fins a l'estoreta són especials, ara que tenen els dies comptats. Em fixo en el replà, tan poc acollidor com sempre: l'olor de pneumàtic i humitat que juga a fet i amagar, el llum que parpelleja entre les dues portes i les marques a la paret que va deixar una bicicleta anònima. No em vaig adonar que existien fins que en Bernat em va acompanyar a casa per primera vegada. Mai ningú havia dit que l'escala era perillosa. He seguit trepitjant els mateixos graons amb les arestes desgastades durant dos anys més. Em vaig dir a mi mateixa que jo no donava importància a aquestes coses. I segurament va ser veritat durant un temps.

Poso la clau al pany i acompanyo la porta lentament cap endins. Respiro l'aire carregat, que fa olor de cartró i vambes velles, mentre travesso la muralla de caixes de l'entrada amb l'estómac encongit, repassant tot el que encara em queda per fer abans de marxar.

D'aquí a quatre dies en Bernat i jo aterrem a Lima. La segona parada del nostre pla. La primera és acabar de buidar l'habitació del carrer de la Providència.

Dic a tothom que és casa meva de Barcelona, però la veritat és que és casa meva i prou. Fa temps que no considero cap altra opció, així que aquest ha sigut el meu lloc, entre la gent que arriba i marxa, i la Queralt, que sempre es queda. Potser he necessitat arregar la meva vida en una dotzena de caixes per adonar-me'n.

Fa una dècada que vaig arribar a Barcelona. Sis anys que vaig acabar d'estudiar la carrera i que vaig començar a compartir pis amb aquella noia del gimnàs que em feia riure tant. I fa tres mesos que en Bernat i jo vam decidir que ho engegàvem tot a rodar i apostàvem per nosaltres: marxem tres setmanes a Perú, i a la tornada llogarem un pis per viure junts, com tota parella respectable que s'acosta als trenta. La tercera parada del nostre pla: tornar al poble. Encara no sé com hi vaig accedir.

Asseguda a la tassa del vàter, aprofito per buscar pis al web de sempre. Dues habitacions, terrassa, màxim vuit-cents euros. M'adono que quasi no queda paper de vàter, hauré d'afegir-lo a la llista de la nevera. Rebo un altre correu

de feina on també estic en còpia. El llegeixo amb el to ansiós i exigent que ja m'és familiar, com si d'aquí a quatre dies s'acabés el món. I potser sí, d'alguna manera. L'últim esprint per tancar la campanya abans de marxar. Per enviar currículums d'amagat mentre soc a l'oficina. Per dir adeu a tothom.

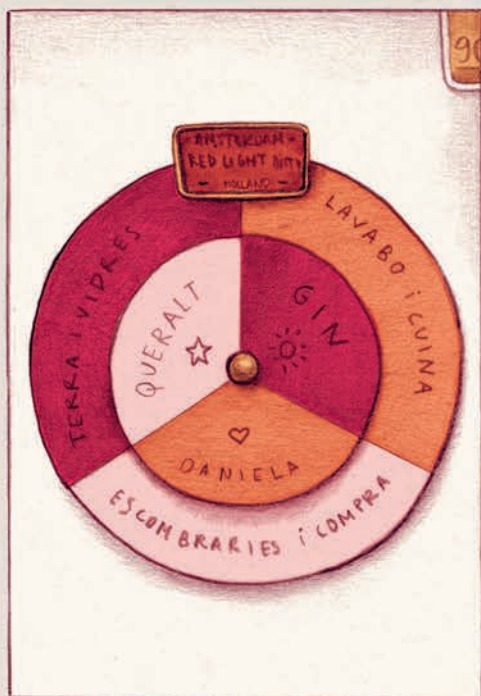
Explico en veu alta que estic il·lusionada, contenta i tot això, i és veritat; però reconec que no tot és perfecte, hi ha alguna cosa desagradable que ho embruta i ho fa real, com els nervis que em provoca pensar que ja no em puc fer enrere.

També pot ser que em senti una mica culpable per abandonar la Queralt, perquè finalment tindrè casa meva de veritat i ella haurà de seguir dinant asseguda al sofà, ple de taques d'origen incert, en aquest menjador on no toca mai el sol. El mínim que puc fer és donar-li suport amb els càstings dels nous companys de pis.

Ahir em vaig passar dues hores rebent desconeguts i deixant que observessin cada racó de la meva habitació despullada, venent amb paraules boniques el lloc d'on marxo. Explicant el cartronet del repartiment de tasques, com si, en lloc de trobar-me amb persones adultes, amb màsters, quotes d'autònoms i una probable motxilla de relacions fallides a l'esquena, fos davant d'una classe de parvulari.

El clima del pis és tens. La Daniela ha anunciat que també marxa el mes que ve. Ahir vaig plorar perquè el quadre que presideix el menjador va caure a terra i se li va trencar el marc. Un pòster barat i descolorit de *Breakfast at Tiffany's*, que no fa per a mi, però que ha passat per tots els pisos on he viscut. I avui, mentre menjava cigrons en un tàper oliós, he fet una llista de totes les persones amb qui he compartit pis per comprovar si les recordava. Disset. Déu-n'hi-do. Disset persones amb qui he discutit perquè no havien avisat que s'havia acabat el butà, a qui he ajudat a muntar calaixeres, amb qui he compartit ampolles de vi i bones notícies amb pijama. Han sigut testimonis d'alguns *hits* de la millor etapa de la meva vida i no les tornaré a veure mai més. És fort.

No reconec la meva habitació sense la tauleta de segona mà, les fotos travessades per xinxetes i la maleta amb la cremallera oberta al costat del llit. Si tingués una furgoneta m'enduria el matalàs. El vaig comprar amb el primer sou de veritat, cotitzant com una ciutadana precària exemplar. Encara és còmode i resistent, malgrat haver aguantat molts caps de setmana intensos amb en Bernat, dos anys de disbauxa amb el meu ex i el conegut període d'entreguerres —com a mi m'agrada anomenar-lo—, quan els salts eren salvatges però molt més esporàdics.

M'estiro al racó del matalàs que sempre és fresc perquè el reservo a algú altre. Tantes converses acumulades sobre el coixí... Els fantasmes de tots els que han passat per aquí, i que hi han deixat la seva empremta, s'han anat col·locant en fila sota les meves parpelles.

*«Vostres són les promeses que ningú
ja complirà», que deien els Manel.*

S'ha acabat. Algú penjarà quadres nous a la paret, escollirà una altra funda nòrdica d'Ikea, passarà l'aspirador..., i el que quedi de mi desapareixerà, com si no hagués existit mai.

No sé si va ser en Bernat qui em va proposar d'anar a viure junts o si vaig ser jo. D'un dia per l'altre va deixar de ser una fantasia postcoit a un pla ferm amb dates fixades. A mi em fa il·lusió que a ell li faci il·lusió. Ara cada vespre em passa alguns anuncis de pisos que no podem pagar, però ell em diu que sí,

que ja ens organitzarem. A vegades trobo adorable que ho cregui tot possible i d'altres em desespera que no toqui de peus a terra.

Encara no ha dit als seus pares que marxa de casa. El viatge al Perú ja els ha trasbalsat prou. No entenc per què pateixen tant. Quan vaig avisar la meva mare, només es va queixar que em gastés els estalvis en unes vacances. Suposo que les prioritats de la nostra generació han canviat. Amb una xifra anual que no em serveix ni per comprar-me un cotxe nou, no auguro un futur amb jardinet i plaça d'aparcament. Sacrificaré la meua vida urbanita, la feina i els pocs amics que tinc per un pis de lloguer amb balcó, i ho considerarem un èxit. No demano tant, m'és igual si no té ascensor i hem de pujar a peu cinc plantes amb les escales desgastades. M'estiraré a la gandula i llegiré una estona després de dinar, aprofitant els rajos de sol i els minuts de vida que no perdré anant amb metro a treballar.

Espero trobar una nova feina aviat.

En Bernat surt de l'oficina a les sis i algun dia va a jugar a pàdel. A vegades em passa una foto. El que fa les altres tardes és un misteri per a mi. Ell no s'ha hagut de preocupar mai de netejar el lavabo o d'anar a comprar. A mi em faria vergonya ser un adult de vint-i-nou anys que no ha posat mai una rentadora, però és un tema que mirem d'evitar.

Un avís de l'aplicació em recorda que demà em baixarà la regla. Normalment les punxades als ovaris arriben abans que les notificacions del mòbil, és estrany. Amb la sort que tinc pot ser que em baixi just abans de pujar a l'avió.

Passo el dit per la pantalla, revisant les fotos guardades de coixins preciosos amb brodats ètnics, plantes interiors i miralls circulars amb el marc de vímet. Ni un pis d'estudiants provisional, amb la vaixella heretada de quatre famílies diferents i cadires plegables trobades al carrer; ni casa els pares, on els peluixos col·locats en fila em recorden qui ja no soc. Em faré un pis a mida. Aquesta vegada sí, tallaré un ram de mimosa per al menjador, estiraré les cames en un sofà amb *chaise-longue* i ompliré de menjar una nevera neta que només hauré de compartir amb en Bernat.

Això és fer un pas endavant, oi?